

til Fordel for Forhandlingerne i dette Ting. Og det vilde jo, trods Meningsforskellighederne mellem det ærede Medlem for Otterup (Lohmann) og mig, falde sammen med hans Ønske om en bedre Tone her i Tinget.

Jeg skal dernæst ganske kortelig pege paa et Spørgsmaal, som har været fremdraget af det ærede Medlem for Randers (Poul Rasmusen), og som den højtærede Indenrigsminister gav Svar paa i Gaar Aftes. Det var om Butikkernes Ottelukning. Hvis Ministeren ikke havde svaret paa det paagældende Spørgsmaal, som var rettet til ham, vilde jeg igen have rettet det til ham. Men nu kan jeg kun prise den Hurtighed og Resoluthed, hvormed den højtærede Minister har svaret. Jeg er, da jeg var direkte opfordret til at fremskaffe et Svar herom fra Ministerens Side, meget glad derved. Det vil sikkert være i høj Grad opmuntrende for de handlende, som tidligere saa stærkt have givet til Kende, at det var et Ønske, der nærredes af langt det overvejende Flertal blandt dem. I 1893 var der en Afstemning desangaaende. Af 8,963 handlende svarede 7,397 ja paa Spørgsmaalet, om Butikkerne skulde lukkes de første 4 Hverdage i Ugen. Det er altså 82½ pCt af disse handlende, der have ønsket denne Lukning, denne Indskrænkning i Handlefriheden, om man saa vil.

Maa jeg saa blot tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger om den Politik, vi have hørt debaterer her i Tinget under Finanslovens Behandling. Jeg satte mig hen i Gaar og lyttede meget opmærksomt til, hvad den højtærede Konseilspræsident fortalte os, og til det Forsvar, han ydede for sig selv, sit Ministerium og sit Parti. Og naar jeg saaledes sidder og lytter til, hvad der ydes som Forsvar for Ministeriets Politik, kunde man i første Øjeblik fristes til at sige: Disse Mennesker have jo slet ingen Ting gjort, der berettiger til en saa skarp Kritik. Det lød saa fredseligt og overbærende. Den højtærede Minister gav jo saa at sige Haandslag til alle Partiernes, endogsaa til Socialdemokraterne. Der manglede ikke der noget fra Ministerens Side, men alligevel maa der jo være noget i Vejen. Man kan jo ikke tænke sig, at en Opposition skulde kunne give sig et ret skarpt Udtryk under Finanslovbehandlingen, medmindre der virkelig maa have været skellig Grund til Angreb, og det synes ikke godt at kunne være, som det er blevet hævdet fra Ministerens og hans Venners Side, lutter Paa-stande. Der er heller ikke fra Ministeriets

Chefs Side taget tydelig Afstand fra den aabenbare Kærlighedserklæring, som er fremsat fra Højres Side. Det har man hverken hørt under denne Behandling her eller tidligere. Man har kun hørt Glæde fra Ministeriets Side over, at Højre var saa glad ved dette Ministerium, og det er en betænkelig Kærlighed for et demokratisk Ministerium. Ligeledes gaar jeg ud fra, at der er noget galt paa Færde, naar Mænd som det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) og det ærede Medlem for Assens (Berntsen) kunne komme til at staa paa venstre Side af Reformpartiet, og naar Begreberne moderate og radikale i Tidens Løb forveksles i den Grad, at de, som før kaldtes moderate, nu ere blevne radikale og omvendt.

Da der er talt saa meget om en konservativ Samlingspolitik, har jeg spejdet meget nøje efter Beviser paa, at der var Stof til en saadan Politik. Jeg har hørt, med hvilken elskelig Aabenhed det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) har omtalt Regeringen, og jeg har den Formening, at vi ved næste Valg kunne se det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) og det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) vandre Arm i Arm til den Valgkamp, de allierede Venner skulle føre. For Resten forekommer det mig ikke, at en konservativ Samlingspolitik er egentlig opmuntrende, naar Regeringen vil se paa, hvorledes Forholdene ere i det andet Ting. Der har man skabt sig en Alliance, men desværre en falsk Alliance, en Alliance mellem Aristokratiet og Demokratiet, en Alliance, der spænder Ben for Ministeriets egen Villie til at ville føre en radikal Politik, en Alliance, som ødelægger de store Forventninger, Befolkningen har nærret til et Venstreministerium. Paa disse Venners Ligegyldighed i det andet Ting strande mange af de store Opgaver og Spørgsmaal, vi vilde have drøftede og virkeliggjorte hernede, og det vil blive Venstreministeriets Fare for al Fremtid, at denne Alliance truer med at lægge sig hindrende i Vejen for dem. Spørgsmaalene om kommunal Valgret, borgerligt Ægteskab, Retsreformen o. s. v., alle disse Spørgsmaal ere ikke et eneste Skridt nærmere deres Løsning. Trods den Varme, hvormed mange Venstremænd af Reformpartiet forsvare den kommunale Valgret — denne Varme er jo ikke lige stor hos dem alle —; have de Herrer ikke en eneste Ting at byde os i Retning af Garanti for, at den kommunale Valgretsreform vil være sin Løsning nærmere nu, end den var den Dag, da det ærede